

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **D. I. A.,** zastoupen JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2013, č. j. MV-89317-3/SO/sen-2012, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **E. A.,** bytem U Průhonu 927/20, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2017, č. j. 6 A 137/2013 – 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 16. 2. 2011 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle ustanovení § 87b a §15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[2] Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) tuto žádost rozhodnutím ze dne 29. 6. 2012, č. j. OAM-3205-21/PP.2011, dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zamítl, neboť shledal, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území.

[3] Žalobce prvostupňové rozhodnutí napadl odvoláním, které žalovaná shora označeným rozhodnutím zamítla, a potvrdila závěry správního orgánu prvního stupně.

II. Řízení před městským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 9. 2. 2017 zamítl.

[5] Městský soud nejprve zrekapituloval relevantní skutkové okolnosti vyplývající z obsahu správního spisu. Konstatoval, že žalobce podal dne 16. 2. 2011 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle ustanovení § 87b a §15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ke své žádosti doložil jako důkazy prokazující trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému následující písemnosti: čestné prohlášení žalobce o vztahu, čestné prohlášení družky (osoby zúčastněné na řízení) o vztahu, potvrzení majitelky bytu o faktickém soužití obou účastníků řízení, fotografie žalobce a jeho družky na výletě, na oslavě, s přáteli a na svatbě. Žalobce k žádosti doložil cestovní doklad znějící na jméno A. I. I., nar. X. Dne 10. 5. 2011 žalobce ke své žádosti doložil cestovní doklad znějící na jméno A. D. I., nar. X.

[6] Ve dnech 8. 12. 2011, 16. 12. 2011 a 10. 1. 2012 byla provedena pobytová kontrola na adrese X. Zpráva o šetření vyhotovená 17. 1. 2012 obsahuje informaci, že schránka a dveře byly označeny jmény J., A., E.. Ve dnech 16. 12. 2011 a 10. 11. 2012 byli v bytě přítomni pouze prošetřovaný cizinec A. a pan H. E. E. Na dotaz, kde má osoba zúčastněná na řízení oblečení, otevřel žalobce skříň, ve které bylo naházeno dámské oblečení v poličkách a dvou pytlích. Poté ukázal hlídce společnou fotografii se svoji družkou, osobou zúčastněnou na řízení. Dva sousedé z domu uvedli, že osobu zúčastněnou na řízení nikdy neviděli.

[7] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 29. 6. 2012 správní orgán prvního stupně rozhodnutí žádost žalobce zamítl dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť se dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. V odůvodnění odkázal na to, že v roce 2010 byla zamítnuta první žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu za účelem soužití s jeho manželkou Z. S. též dle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že se žalobce svým jednáním znovu pokouší obejít zákon s cílem získat povolení k pobytu na území.

[8] V rozhodnutí dále konstatoval, že družka žalobce, osoba zúčastněná na řízení, byla dříve vdaná za státního příslušníka Tuniské republiky, se kterým byla rozvedena 20. 12. 2003, a za státního příslušníka Alžírské demokratické lidové republiky, se kterým

byla rozvedena dne 21. 1. 2010. Následně uvedl, že se žalobce snažil správní orgán uvádět vědomě v omyl, když v řízení o první žádosti podal odvolání, ač věděl, že manželství již nefunguje. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí doplnil, že se žalobce od svého příjezdu do ČR v roce 2008 prokazoval neplatným dokladem, neboť byl zároveň držitelem cestovního dokladu vystaveného v roce 2007, v němž došlo ke změně jeho křestního jména a opravě data narození. V návaznosti na výpověď družky žalobce, osoby zúčastněné na řízení, že neví, zda má žalobce svůj starý cestovní doklad u sebe nebo jej odevzdal (viz protokol ze dne 23. 4. 2012), správní orgán vyvodil, že žalobce má svůj starý doklad u sebe a může k jiným úředním jednáním užívat svoji starou identitu. Prvostupňové rozhodnutí dále odkázalo na zprávu o trestním řízení vedeném pod č. j. UOOZ-11/TČ-2010-08, z níž vyplynulo, že sňatek mezi žalobcem pod jeho původní identitou a paní Z. S. byl uzavřen účelově. Správní orgán prvního stupně podotkl, že stejně jako v dřívějším řízení nebyla paní Z. S. zastižena při pobytových kontrolách, nebyla ani v nynějším případě zastižena osoba zúčastněná na řízení.

[9] Správní orgán prvního stupně shledal zásadní rozpory ve výpovědích obou účastníků, kteří se neshodli na okolnostech ohledně seznámení, zaměstnání, bydlení, jak trávili vánoční svátky, jaké dárky si dali, ohledně vánoční výzdoby a pečení vánočního cukroví. Poznamenal, že žalobce se snažil správní orgán opakovaně oklamat, když několikrát uváděl nepravdivé informace – žalobce ve výpovědi ze dne 23. 4. 2012 uvedl, že žádost o rozvod podala bývalá manželka, avšak v rozsudku o rozvodu manželství je uvedeno, že žádost o rozvod podal žalobce.

[10] Doložené čestné prohlášení jeho družky, 7 fotografií, rozsudek o rozvodu a potvrzení od majitelky bytu dle správního orgánu prvního stupně neprokazují trvalost vztahu a tedy postavení žalobce jako rodinného příslušníka občana EU podle ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uzavřel, že se zabýval rovněž otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a vzhledem k tomu, že na území ČR nebyly zjištěny žádné rodinné vazby, nepřiměřený zásah neshledal.

[11] K odvolání žalobce vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění konstatovala, že žalobce přicestoval na území ČR s neplatným cestovním dokladem, kterým se následně prokazoval v řízení o udělení mezinárodní ochrany a pod nepravdivou identitou následně uzavřel manželství se Z. S.. Žalovaná se ztotožnila se závěrem prvostupňového rozhodnutí ohledně o obcházení zákona, který byl učiněn na základě vyhodnocení výpovědí účastníků řízení a osobního chování odvolatele, konkrétně způsobu, jakým se snažil domoci povolení k pobytu. Dále poukázala na to, že ani při jednomu tří místních šetření na adrese pobytu nebyla jeho družka, osoba zúčastněná na řízení, zastižena. K námitce ohledně nesrovnalostí ve výpovědích účastníků žalovaná uvedla, že otázky se týkaly situací, které měli účastníci prožít společně a jejich odpověď tudíž měla být shodná. Dále konstatovala, že žalobce již v minulosti uzavřel účelové manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Na závěr žalovaná poukázala na to, že při aplikaci ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nemá ze zákona povinnost zkoumat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života. V daném případě přesto nad rámec zákona přiměřenost zkoumala a dospěla k závěru, že k nepřiměřenému zásahu nedojde,

neboť žalobce žádal o povolení k pobytu pouze účelově a neprokázal, že by měl na území ČR nějaké rodinné vazby.

[12] Městský soud rozhodnutí žalované na základě žaloby přezkoumal a dospěl k závěru, že není důvodná. Nejprve odmítl námitku, že žalovaná dostatečně neprokázala obcházení zákona žalobcem, nezjistila stav věci a nepřihlédla ke všem důkazním materiálům. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná vycházela z výpovědí účastníků řízení, z osobního chování žalobce a způsobu, jakým se snažil povolení k pobytu domoci, a z šetření provedených na adrese pobytu žalobce. Městský soud zdůraznil, že některé části výpovědí účastníků se výrazně liší, a to např. ohledně jejich seznámení, zaměstnání, jak trávili vánoční svátky, jaké dárky si dali. Místní šetření bylo provedeno celkem třikrát, družka žalobce však nebyla zastižena ani v jednom případě. Z šetření navíc vyplynulo, že jméno družky žalobce nebylo uvedeno na dveřích ani na poštovní schránce. Na dotaz, kde má družka své oblečení, žalobce ukázal oblečení naházené ve skříni a ve dvou pytlích. Soud má za to, že správní orgán pořídil dostatek důkazů, ty hodnotil v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a závěr učiněný na základě tohoto hodnocení, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu na území ČR, odpovídá obsahu těchto důkazů.

[13] Jako nedůvodnou městský soud dále vyhodnotil námitku, že žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotí předchozí žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na základě jeho manželství se Z. S. Žalovaný v rámci svých úvah sice odkázal na předchozí žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu, která byla též zamítnuta pro obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu na území ČR, nejednalo se však o zásadní podklad, ze kterého žalovaný při svém rozhodování vycházel, ale pouze o hledisko podpůrné. Závěr, který učinila žalovaná v napadeném rozhodnutí, je podložen dalšími shora popsanými. Napadené rozhodnutí vychází ze zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Přihlédnout ke skutečnostem týkajícím se osoby žadatele, které nastaly před podáním projednávané žádosti, zákon nezakazuje.

[14] Rovněž námitku, že se výpovědi účastníků řízení převážně shodují, a že správní orgán v rámci svého rozhodování hodnotil neoprávněně odpovědi na otázky, které se týkaly situací, jež se udály dříve, než se účastníci vůbec seznámili, městský soud shledal nedůvodnou. Městský soud naznal, že se výpovědi účastníků poměrně liší. Účastníci odpovídali odlišně na otázky ohledně jejich seznámení, ohledně dárků, jaké si dali k vánocům, co měli ke štědrovečerní večeři a ohledně toho, zda v daném období žalobce pracoval či nikoliv.

[15] K námitce žalobce, že skutečnosti uvedené ve zprávě o místním šetření neodpovídají skutečnosti, městský soud uvedl, že neshledal důvod, proč by správní orgán neměl při rozhodování o žádosti žalobce vycházet z výsledků šetření o tom, že žalobcova družka nebyla ani při jedné pobytové kontrole v bytě přítomna, a že její věci byly uloženy způsobem, který vzbuzuje pochybnosti o trvalém soužití. Místní šetření provedly a zprávu o něm vypracovaly osoby bez vztahu k projednávané věci a žalobce nezpochybňoval, že v době prováděných pobytových kontrol jeho družka v bytě nebyla přítomna a nezpochybňoval ani ve zprávě popsaný způsob uložení jejích osobních věcí. Pokud žalobce

poukazoval na zaslané fotografie dveří a poštovní schránky, tyto dle názoru soudu nedokládají, že ve dnech prováděných pobytových kontrol byla na dveřích a schránce bytu uvedena jména obou účastníků, neboť z nich není zřejmé, kdy byly pořízeny.

[16] Městský soud v dané věci neshledal ani žalobcem tvrzené porušení Úmluvy a práva EU, jelikož se žalobci nepodařilo prokázat, že by na území ČR měl rodinný vztah, či vztah obdobný vztahu rodinnému. K námitce zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je třeba uvést, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný přiměřenost zkoumal a ke dni vydání napadeného rozhodnutí neshledal, že by žalobce měl na území ČR hluboké rodinné, sociální či ekonomické vazby.

[17] Závěrem městský soud poznamenal, že s ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., nemohl přihlížet k okolnostem, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí, tedy k uzavření manželství mezi žalobcem a zúčastněnou osobou a k tvrzením v této souvislosti žalobcem učiněným.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[18] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[19] V úvodu konstatuje, že stěžovateli nikdy nebylo prokázáno účelové jednání ve vztahu ke sňatku s bývalou manželkou Z. S. Neexistuje rozsudek, který by stěžovatele za takové jednání pravomocně odsuzoval. Správní orgán i soud měly respektovat zásadu presumpce neviny, princip spravedlivého procesu a to, že vina je vždy prokázána soudem. Nemohly tedy tvrdit, že ÚOOZ prokázala stěžovateli účelový sňatek se Z. S., neboť k prokázání může dojít pouze před soudem, a stěžovatel nikdy nebyl z žádného takového činu obviněn ani za něj odsouzen. V této souvislosti ještě dodává, že nyní projednávaná žádost nemá se Z. S. nic společného. Aktuálně rozebíraná žádost byla podaná dne 16. 2. 2011 z důvodu sloučení s osobou zúčastněnou na řízení jako občanem ČR, resp. EU (E. H., nyní A.).

[20] Stěžovatel dále namítá, že výpovědi podané správnímu orgánu stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení se v zásadních skutečnostech neliší, neboť se shodují ohledně podstatných záležitostí jejich života, vztahu i přátel.

[21] Stěžovatel doplňuje, že městský soud vyhověl jeho žádosti o přiznání odkladného účinku, z čehož podle stěžovatele vyplývá, že městský soud vzal v úvahu jeho manželství, a tedy osobní vazby na území ČR, které by v případě nepřiznání mohly být nepřiměřeně zasaženy dle čl. 8 Úmluvy.

[22] Žalovaná se k věci nevyjádřila.

[23] Osoba zúčastněná na řízení se k věci vyjádřila přípisem ze dne 12. 5. 2017, ve kterém se ztotožňuje s obsahem kasační stížnosti. Uvádí, že jsou s manželem spolu již 7 let, sezdáni od roku 2013, a chtějí spolu zůstat do konce života a žít v ČR. Stěžovatel je dle osoby zúčastněné na řízení slušný a pracovitý člověk, nikdy neměl žádné problémy s policií. Vzali se z lásky, rodiče osoby zúčastněné vztah podporují. Stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení žijí obyčejný život, mají společné přátele a společně tráví čas. Oba pracují v Praze, mají dlouhodobý pronájem bytu v Holešovicích. Nyní žijí v nejistotě, proto žádá, aby stěžovatel mohl zůstat se svou rodivou v zemi, kde bude moci legálně pobývat a pracovat, kde se cítí doma.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Kasační stížnost je projednatelná, na základě posouzení uvedeného níže však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[26] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[27] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V daném případě stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu namítal, ovšem pouze obecně, bez bližší specifikace toho, v čem měla spočívat. Nejvyšší správní soud proto pouze konstatuje, že při zkoumání napadeného rozhodnutí neshledal, že by bylo nepřezkoumatelné, ani nezjistil jinou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

[28] Námitku, že stěžovateli nebylo prokázáno účelové jednání v souvislosti se sňatkem s bývalou manželkou Z. S., neboť ve věci nebylo vydáno soudní rozhodnutí vyslovující jeho vinu, vyhodnotil soud jako nedůvodnou. Předcházející žádost stěžovatele o povolení

k přechodnému pobytu ze dne 30. 6. 2009 byla zamítnuta právě proto, že správní orgán prvního stupně posoudil sňatek stěžovatele a Z. S. jako pouze formální, a konstatoval, že tudíž nemůže a nesmí být důvodem pro povolení k pobytu. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno odvolacím orgánem, kterému se stěžovatel sice bránil žalobou, tu však následně vzal zpět. Rozhodnutí odvolacího orgánu je tedy konečným pravomocným rozhodnutím ve věci a je jím potvrzen závěr o účelovosti sňatku stěžovatele a Z. S..

[29] Není možné souhlasit se stěžovatelem ohledně toho, že by správní orgány a soud závěr o účelovosti manželství stěžovatele a Z. S. učinily pouze na základě zprávy ÚOOZ o trestním řízení č. j. UOOZ-11/TČ-2010-08, která v seznamu odhalených realizovaných účelových sňatků uvádí sňatek mezi stěžovatelem pod jménem I. I. A. a jeho bývalou manželkou Z. S. Tuto zprávu zmínily správní orgány i soud pouze podpůrně, závěr o účelovosti manželství vycházel z dalších zjištěných skutečností, zejména z rozporů ve výpovědích a výsledků místního šetření.

[30] Co se týče námitky, že aktuálně projednávaná žádost nemá nic společného se Z. S., Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgán prvního stupně na řízení o přecházející žádosti stěžovatele poukázal pouze pro dokreslení situace. Jednalo se o podpůrnou rekapitulaci skutečností z předcházejícího řízení, přičemž byly zdůrazněny podobnosti se současnou věcí. S ohledem na to, že v přecházejícím řízení byl učiněn závěr o účelovosti manželství, lze zkoumání skutečností současného případu ze stejných pohledů jako v přecházející věci považovat za logické, názorné a žádoucí. Zároveň je třeba zdůraznit, že pokud jde o vztah mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou, závěr o jeho účelovosti byl učiněn na základě konkrétních okolností současného případu. Správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že (1) ani při jednom ze tří místních šetření nebyla osoba zúčastněná na řízení zastižena v místě tvrzené společné domácnosti a stěžovatel ve všech případech pouze předložil věci, které jí měly patřit, (2) sousedé z domu uvedli, že osobu zúčastněnou neznají a nikdy ji neviděli, (3) rozpor ve výpovědích ohledně toho, kde se osoba zúčastněná nacházela v době místních šetření, (4) rozpor ve výpovědích učiněných do protokolu ze dne 23. 4. 2012, kdy se stěžovatel a osoba zúčastněná neshodli v otázkách týkajících se bydlení, trávení vánočních svátků, dárků, vánoční výzdoby a pečení vánočního cukroví (str. 13 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaná i soud se s citovaným posouzením prvostupňového rozhodnutí ztotožnili. Je tedy třeba odmítnout názor stěžovatele, že by správní orgány a soud nerespektovaly zásadu presumpce neviny, a účelovost současného vztahu odvozovaly od účelovosti stěžovatelova přecházejícího manželství.

[31] Pokud jde o rozpory ve výpovědích stěžovatele a osoby zúčastněné, je třeba konstatovat, že v jejich souhrnu, s ohledem na jejich počet a v kontextu dalších skutkových okolností, zejména nepřítomnosti osoby zúčastněné na řízení v době místních šetření a výpovědi sousedů, že ji v domě nikdy neviděli, nelze učinit závěr o prokázání vztahu obdobného vztahu rodinnému a soužití ve společné domácnosti v době rozhodování o žádosti.

[32] Námitku stěžovatele, že z přiznání odkladného účinku žalobce městským soudem vyplývá, že tento soud vzal v úvahu aktuální manželství stěžovatele, a tedy jeho osobní

vazby na ČR, vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Konstatoval, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku žaloby je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné žalobě (analogicky ke kasační stížnosti srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

[33] Žalobce se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47). Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu